

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18^E JAARGANG 22 FEBRUARI 1946 4 BLZ. No. 13

D. S. D. G. „Vrije Studie”.

Bij de voordracht door Bertus Aafjes van zijn „Voetreis naar Rome” op 13 Februari in de Bibliotheek der T. H. gehouden en zijn bezoek na afloop aan de Societeit Phoenix, met verontschuldigen aan den dichter.

Had hij de Societeit Phoenix betreden voor hij aan het einde van zijn voetreis het atrium der Vestalinnen bezocht, wellicht ware het volgende uit zijn pen gevloeid:

In het atrium van den Phoenix.

De nacht bloeit open als een tuil violen
Naar de luimen van oude klare en wijn,
En in de zaal waar dronken dromen dolen
Klaagt schor een doedezak van wee en pijn.
Zie, op de tafel bij den haard geschoven
Glanst dof de flesch met fonkelend gouden rum
En wie met ons in eeuw'gen dorst gelooven
Spreken het uit hier: Bibo, ergo sum.
O, dichter, kort uw popelende woorden
En poos gelaten tot het morgenuur
Daar waar verkoornen vaag een wiekslag hoorden:
De tempelhof gewijd aan 's Phoenix vuur.

Een dronken nacht. De Phoenix hangt te zweven
Aan 't roestig draad, dat vastzit aan de maan.
Een luchtstroom doet zijn wieken sidderend beven
Als trachtte hij te vluchten hier vandaan
Naar 't verre land van wondere spiegelingen,
Waar onder diep azuur het gouden zand
Deinend weggolft naar 't einde aller dingen;
Waar 't vuur, waaraan hij eens ontsteeg, nog brandt.
Vergeefs. In walm en rook moet hij hier hangen,
Het schijnt als buigt hij zijn geplukte nek
Wat in mijn richting om mijn blik te vangen,
En rochelend klinkt het uit zijn zwarte bek:

„Wat zoekt gij hier, dichter van later tijden,
Verknocht aan lineaal en rekenlat,
Onder mijn moede vleugels, die 'k eens breidde

In ver verleden over 'n gouden stad,
Groene oasen, eindlooze woestijnen,
Toen nog de mensch mij vreesde, en tot mij bad;
Gij, die slechts weet van strakgetrokken lijnen,
En van een fabel elken zin vergat?
Een dwaas memento mori van mijzelve,
Zwevende zerk boven mijn eigen graf,
Bungel ik in de holle biergewelven,
Die men mij spottende tot tempel gaf.
Mijn grim'ge klauwen stomp, mijn veeren
Glanslooze rafels, mijn oogen star en dof;
En onder mij zit men luid te verteeren
En hun getier hult m' in een wolk van stof.
Komt gij uw spot nog naast de hunne leggen?
Maakt ook gij van mijn schande goede sier?
Ach, eer ge zijt beneveld, wil mij zeggen,
Dichter van later tijd, wat zoekt gij hier?”

Terwijl aan 't raam een duif gaat zitten koeren
En kletterend een glas breekt in de zaal,
Begint in mij de muze zich te roeren
En spreekt dan, allengs luider, deze taal:

„Ik zoek als gij, o goddelijke vogel,
Een vuur, dat helder als een fabel brandt,
En niet ontvlamt door irreëel gegoochel
Met atoomkerntjes door des menschen hand.
Een vuur zoo blauw als groote volle manen
En zoo verzengend als de brandewijn
Die, klokkend langs mijn huid, mijn oog doet tranen;
Een louterend vuur als een vlammeende pijn
Waaruit ik opstijg, goddelijk herboren,
In eeuw'gen jeugd naar 't zenith van 't heeal.
Geen aardsche zorgen wil ik toebehooren,
Ontvluchten wil 'k de dwang van het getal
En voortaan als een ware fabel leven,
Zooals de geest gesloten in de flesch.
En als mijn laatste dagen zijn geschreven,
Keer ik terug in de jeneverbes.”

De Phoenix wendt zijn nek met een licht kraken:
„O dichter, levend in te droogen tijd,
Wel spreekt ge roekeloos — maar moge 't smaken
Zoolang men aan de muze flesschen wijdt.”

Het eerste licht gluurt leelijk door de ruiten,
'k Stop in mijn zak een tarbot voor mijn vrouw
En tuimel door de achterdeur naar buiten.
Maar zeg nog: „Phoenix, draaiend aan je touw,
Veel duisters ligt er voor den mensch verscholen,
Doch weet, dit ging zooals ik had verwacht:
Mijn nacht stroomt leeg als gulpende rioolen
In 't water van de oude Delftsche gracht.”

N. A. S.

844A

VEREENIGINGEN

D. S. D. G. „Vrije Studie”.

Het verheugt het Bestuur van het D. S. D. G. „Vrije Studie” zijn leden mede te kunnen deelen, dat de aangekondigde voordracht van den heer Wellenstein over zijn reisindrukken uit de U.S.A. zal plaats vinden op de bovenzaal van de Sociëteit Phoenix op 28 Februari te 8 uur. Tevens zal op dien avond de heer Verloop spreken over de organisatie van het studentenleven in Engeland.

Namens het Bestuur,
C. OORTHUYNS, Secretaris.

D.S.S.C. „Paris”.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Schaakclub Paris heeft zich na de jongste bestuurswisseling op 14. Februari als volgt samengeteld:

M. R. F. GROENINX VAN ZOELLEN, President.
W. J. G. MEES, Secretaris.
E. S. STOOP, Thesaurier.
R. J. H. ROELL, Commissaris.

Namens het Bestuur,
W. J. G. MEES, Secretaris.

D. S. L. T. C.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Lawn Tennis Club heeft zich na de jongste bestuursvergadering als volgt samengeteld:

R. F. STORM, President.
P. J. MUYSKEN, Secretaris.
W. CONSTANDSE, Thesaurier.
H. P. VERSCHUUR, Commissaris A.
C. LOSECAAT VERMEER, Commissaris B.

Donderdag 28 Februari om 8 uur des avonds komt de Heer G. J. Scheurleer voor de D. S. L. T. C. spreken over: Sport en karakter.

Deze lezing zal in de Bibliotheek van de Sociëteit Phoenix plaats vinden.

Namens het Bestuur,
P. J. MUYSKEN, Secretaris.

D. S. R. C.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Rugby Club heeft zich op 16 Februari 1946 als volgt samengesteld:

J. F. HERBSCHLEB, President.
J. VAN HEEL, Secretaris.
E. BOERSMA, Thesaurier.
P. J. MASTHOFF, Commissaris A.
H. BUSÉ, Commissaris B.

Namens het bestuur:
J. VAN HEEL, Secretaris.

Westra IV.

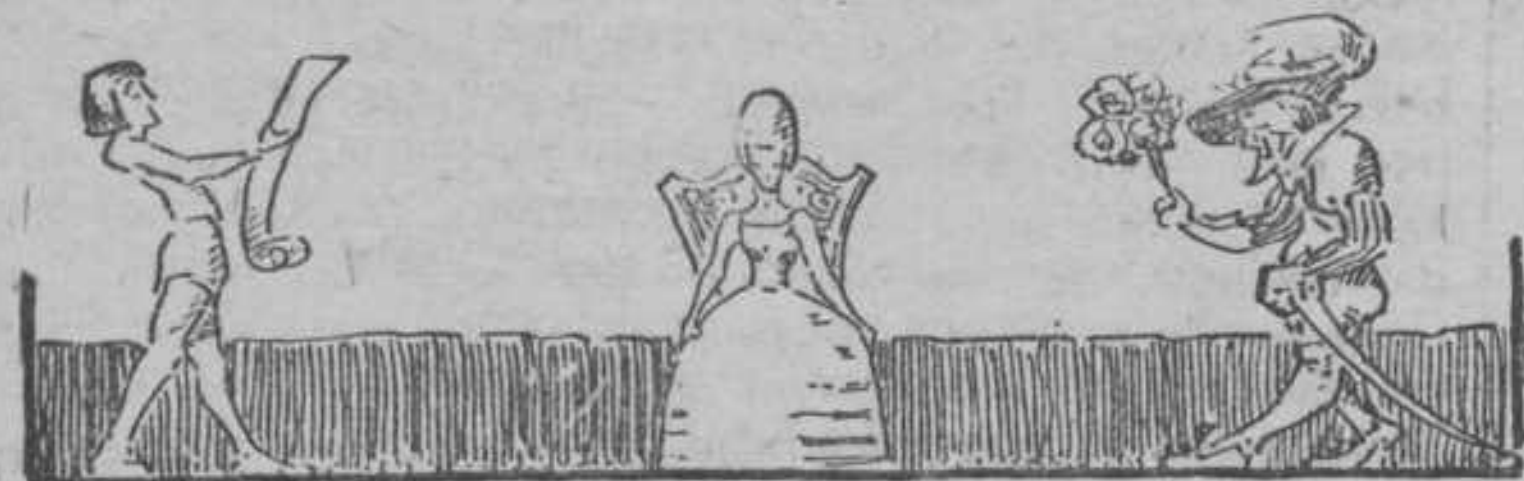
De sociëteit vertoont het gebruikelijke beeld van den Vrijdagavond. In de middenzaal rond de leestafel bevindt zich een groote schare, verdeeld in groepjes. In één van die groepjes staat (Hans) Westra. De meesten kennen hem wel; het is typisch een figuur die noch onbelangrijk, noch belangrijk is. Westra zelf is zich niet volkomen bewust van die positie, maar toch voelt hij het wel zoo'n beetje aan en hij kan het niet prettig vinden. Wat zal je bijvoorbeeld doen als je een corpslid op straat tegenkomt: afwachten of hij je groet en het risico loopen dat hij het vertikt, of de eerste zijn met het gevaar dat je genegeerd wordt?

Een soortgelijk en even moeilijk probleem doet zich tot zijn groote schrik ook vanavond weer voor in den vorm van den mede-scheepsbouwer Karspel, die Westra aanklampt en met geestdrift een gesprek over een komend tentamen wil beginnen. Nu hoort het feitelijk al niet dat je op de sociëteit over studie aangelegenheden praat; dat is immers geen bon ton. Veel erger is evenwel dat de man Karspel een allesbehalve prominente persoonlijkheid is, zoodat Westra zich terdege afvraagt of het tegenover zijn rang als corpslid wel verantwoord is om met dezen scheepsbouwer een enigszins langdurige conversatie te voeren. Zooja, dan mag het amicale element er toch zeker geen groote plaats in bekleeden: het moet voor Karspel duidelijk zijn dat hij, Westra, zich de facto een opoffering getroost door zich te begeven buiten zijn eigen milieu van corpsleden die hopen dat zij langzaam maar zeker omhoog zullen vallen.

Ook voor Westra is het nog niet makkelijk om zichzelf te zijn en zijn mentaliteit niet te laten bepalen door de omgeving of de omstandigheden waarin hij verkeert.

G.M.

VRIJDAG 1 MAART: KRANTENVERBRANDING EN WIJNVERLOTING

FEUILLETON

Helledans.

(Korte inhoud van het voorafgaande: Jasper de rondborstige doch eenigszins excentrieke postzegelhandelaar ontmoet de schilder Aquarel. Aquarel is de typische vertegenwoordiger van de scherpzinnig-humanisten, een groep die helaas aan het uitsterven is en zich nog slechts met moeite weet te handhaven. Op hun tochten door Delft ontmoeten zij Arie Westra, tweedejaars Corpsstudent. Westra, allermint gezien op de Sociëteit Phoenix, zoekt zijn genoegens voornamelijk in danszalen en badhuizen).

Het hoofd diep gedoken in de opstaande jaskraag spoedde Westra zich langs de Delftsche grachtjes met zijn kennissen

Jasper en Aquarel naar de danszaal van Ruardi. Zorgvuldig vermeed hij de Phoenixstraat en Binnenwatersloot om niet opgemerkt te worden door zijn vrienden die zeer zeker op dit uur van de Sociëteit huiswaarts keerden en hem zouden vragen waarom hij nooit meer kwam, zelfs niet bij het avondeten. Hoewel Westra vanaf het moment dat hij de Sociëteit betrad, steeds een goed corpslid had willen zijn — droomen van Sociëteitsbestuur en zelfs Senaat hadden hem vaak met een gil gewekt — was hij langzaam maar zeker afgedaald tot die groep van leden die meest smalend obscuur worden genoemd. De laatste maal dat hij op de Sociëteit had gegeten, was hij door een Senator die hij reeds bij de voornaam aansprak, betiteld als knor. Weliswaar bevond deze zich in een gezellige kring rond den haard, en moest niet elke opmerking serieus genoemd worden, toch was het moeilijk na deze groote val nog langer de Sociëteit te frequenteeren.

Bij Ruardi stonden enkele groepen meisjes bij de stoep te keuvelen; enkelen lachten hoog toen Westra langs hen naar binnen liep. In de hall ont deden de drie heeren zich van hun jassen en mengden zich daarna onder de snel groeiende menigte.

Jasper en Aquarel zochten een tafeltje en bestelden advokaat. Westra stond er wat sullig bij, tot hij plotseling Fietje, de dochter van een veeboer, ontdekte om zich daarna onmiddellijk met haar te occupereen.

(Wordt vervolgd).

HET TWEEDE
JAAR

EN ZIJN
MOEILIKHEDEN

Eén is het getal, het punt van uitgang, dat men bij een eenigszins behoorlijk opgezet systeem dan ook slechts als zoodanig waardeert. Het belangrijkste is echter de volgende fase, de richting waarin men zich gaat bewegen (zie de bewijsvoering volgens de inductieve methode van Bernouilli). Van groot gewicht wordt aldus de 2, de plaats van de twee, de waarde en de inhoud van die twee. Overtuigt U in het navolgende van het al of niet bestaan daarvan.

Brief uit Batavia.

Zoo was het iederen dag reünie bij Tine. Van hieruit gingen we naar het zwembad, naar de tennisbaan, naar het strand of naar de koele bronnen van de Goenoeng Tadjem. Het hoogtepunt was wel het feest voor jongelui op Tweeden Kerstdag. We zaten bijeen op het achterterras en zagen uit op de zee, waar de zon zich — naarmate de tijd voortschreed — steeds verder in dompelde, af en toe nog een arm of been van goudlicht boven water strekkend. Toen volgde een luisterrijk diner, waarna Tine mij voorging in de groote salon, die een gezellige, Engelsche Kerstsfeer uitstraalde. Ik kon geen verdere blikken in de kamer werpen, want ik voelde twee armen om me heen en een zachte kus op mijn lippen. Verward keek ik haar aan, maar haar blik volgend, zag ik de mistletoetakjes boven de deur, die we juist waren doorgestaan. Ik heb dien avond herhaaldelijk van deze takjes als vrijbrief gebruik gemaakt. Ik was niet te troosten, toen ik Tine's figuur niet meer kon onderscheiden. Toen zong ik in afscheidssentimentaliteit zacht voor me heen: P. BÖCK.

Sinterklaassurprise.

Sinterklaasfeest op de Societeit,
Bij uitgelaten vroolijkheid
Een leerschool in gediensigheid.

- En zusje, heb jij al een broodje met krenten?
- Nee, ik hoef niet, ik ben een meisjesstudente.

F. P. VAN GRONINGEN.

Nachtrevue.

Voor halfnaakte mannen komen drommen halfnaakte vrouwen. Deze zijn echter aan de onderzijde ontbloot, om de theorie te symboliseeren, dat man en vrouw elkaar aan moeten vullen. Deze vrouwen huppelen voor en achteruit, klappen en zwaaien met de handen en wanneer u het geluk hebt, dat de muzikanten de verkeerde muziek te pakken hebben, staat de een te klappen, de ander te zwaaien en de derde huppelt en u krijgt als toegift een dialoog tusschen dirigent en balletleerares. Daarna krijgt men imitatoren en sentimenteele liedjes. Als er een compositie van een Duitsch componist op het programma staat, verlaat een deel van het publiek de zaal, waarop het orkest glashard een ander stuk gaat spelen en als het publiek terugkeert, krijgt het te hooren, dat het Raehmaninoff gemist heeft. Als ze zien, dat ze met de stof niet uitkomen, wordt een teekenfilm ingelast....

Als men zoo doorgaat, komen over eenigen tijd de Londenaren en Parijzenaren naar Holland om het nachtleven mee te maken. Alleen zal dan het Nederlandsche publiek met klompen en oorijzers moeten verschijnen.

J. L. DE KROES.

Het Eten.

(1942.)

Daar zit ik weer, mijn pens is volgeladen
Met brood en worst en spek en bier.
Wéér puilt mijn buik als van een buideldier,
Schoon stééd's mij matigheid wordt aangeraden.

Het is het eeuwig lokkend spel der zinnen
Het lokt den mensch tot aan 't begin
En altijd trapt men er weer in,
Betreurt het, en gaat morgen wéér beginnen.

J. KRUISHEER.

Het was Vrijdagnacht, de vijftiende Februari.

Een zwakke weerschijn van licht lag over de stad. Ik verheugde mij, en toch — het geheel had iets beklemmends. Plotseling werd het licht op een plaats sterker. Naast de molen ontstond een gloed en met schrik zag ik dat lange vlammentongen begonnen te flakkeren. Ik bleef als vastgenageld staan.

Boven de gloed verhief zich langzaam een kleine vuurmassa, die zich losmaakte en opsteeg. Hij zweefde boven de stad nu en toen hij hooger was dan den toren, had hij de gedaante van een vogel aangenomen, die met bewuste wiekslag krom... steeds hooger.

Toen ik mij dit realiseerde liep ik Delft binnen — en als lamgeslagen stond ik plotseling voor een nog rookende puinhoop, een eind voorbij de molen.

Nu begreep ik wat er gebeurd was. Het was wederom 15 Februari. Hoog boven mij vloog de vogel Phoenix nog. Hij had, in radeloze angst voor zijn overweldigende hoeveelheid schreeuwende jongen, die na een overdadig rijke bevruchting gekomen waren, zijn geheele nest verbrand, toen zelfs zijn oudere kinderen hem niet meer wilden helpen. Bedroefd keek ik naar boven: Ik kende hem pas kort, maar toch lang genoeg om iets van zijn oude luister te beseffen. Zeventig jaar had hij aan dit nest gebouwd. Zou hij ooit terugkomen?

J. H. UITERWIJK.

15 Februari 1876: Brand van de Societeit „Phoenix”.

Une nuit de Décembre.

Dit is een klein sprookje of een droom, opgediept uit enkele aantekeningen op twee dichtbeschreven blocnote-velletjes, die gevonden zijn in een van de zwaarste en droogste werken uit de Bibliotheek van de T.H., ten onrechte gelezen, aaneengeregen en ingezonden voor De Spiegel.

Soms is het stilst verlangen een gebed dat verhoord kan worden. De student had tot diep in de nacht zitten vossen in het lijvig bibliotheekboek, en raakte aan het eind van zijn krachten en belangstelling. De woorden rijden zich al troostelozer tot al dorder volzinnen die als zand langs hem heen gingen glijden. Hij had tenslotte het gevoel een woestijnreiziger te zijn, voor wie al het belangwekkende dat zijn reis hem heeft geboden, gaat verbleken voor een steeds meer overheerschende dorst. Hij dorstte naar een lief beeld dat op hem toe zou komen vanuit de starre regels en de eentonige bladzijden. Met een diepe zucht trachtte hij het stoffige gevoel van zich af te waaien en dacht: wanneer illustreeren ze zoo'n boek nu eens met wat Agatha's of Maria Magdalena's van Jan van Scorel of desnoods met foto's van zekere Fransche actrices. Een woestijn heeft tenminste nog zijn oasen. Toen de klok twee sloeg, stelde hij zichzelf een goedkoop ultimatum: ik zal nog één keer omslaan, en als ik dan niet iets aardigs, iets glimlachend tegenkom schei ik er mee uit —. Moeizaam worstelde hij zich tot het eind van de bladzijde waar hij aan bezig was, sloeg traag en geeuwend om, en blikte stomverwonderd in een jong vrouwengelaat, zoo schoon als hij zelden gezien had. De prachtige groote foto, die los in het boek zat, bedekte grootendeels de bladspiegel en glimlachte zijn ongehoovige oogen uitdagend toe.

Toen hij eenigszins zijn verbazing over deze ongehoorde wenschvervulling te boven was, nam hij de foto in de hand en bekeek het teeder gelaat met aandacht en kennis van zaken. — Een verdomd mooi kind, prevelde hij. Het was een van die zeldzame gezichten die tegelijk ernstig en lachend zijn, critisch en bemoedigend, spottend en welwillend. Dit meisje was de zon, niet alleen de vroolijkheid van de zon,

maar ook de ernst van de zonsondergang en de weemoed van een late herfstzon. Hij begon dit portret reeds te beschouwen als een sympathiek geschenk van het toeval, toen hij bedacht dat het wel eens een mede-student kon toebehooren, voor wie het portret van zijn geliefde een troost en een bladwijzer bij zijn studie was, en die het, tusschen de groote bladen verstoken, in het boek had laten zitten toen hij dit naar de bibliotheek terugbracht. Het lijkt haast Mexicaans, dacht de gelukkige vinder, daar leent men zijn geliefde in levenden lijve uit aan een eenzamen vriend. En juist wilde hij de foto wegleggen met het spijtige voornemen deze den volgenden dag in de bibliotheek af te geven, toen het liefelijke gelaat begon te spreken.

— Ik zal je uit de droom helpen —, klomk haar zachte, profetische stem die zoo natuurlijk was dat hij zich nauwelijks verwonderde, — ik stel niet de geliefde voor van een van je vrienden, en ik kom ook niet om je op te vroolijken; integendeel.

— Maar u bent toch reël een stuk papier; ik heb u in mijn handen, al geef ik toe dat ik uw lippen zie bewegen.

— De Muze kan op vele manieren verschijnen, al heeft ze maar één gestalte.

— Bent u de Muze? Waarom doet u mij de eer aan, doodgewoon student, terwijl kunstenaars vaak vergeefs op u wachten? Sinds wanneer houden de muzen zich bezig met de ondichterlijken?

— In ieder schuilt een dichter, zelfs in een technisch student. Speciaal een bepaald soort latente dichters hebben mijn aandacht: een van mijn functies is Muze van De Spiegel en bij uitbreiding ook wel eens van den Almanak.

— Bent u een concurrente van het Zotje?

— Het Zotje is een van mijn medewerkers, handlangers zoo u wilt.

— Dat kan ik niet gelooven; als dit portret uw wezen weergeeft, dan moet, bij alle ironie die in uw oogen vonkt, de ernst u zeker niet vreemd zijn. Het Zotje is de ernst volkomen vreemd.

— Het Zotje is zelfs anti-serieus. Maar voor ik in raadselen ga spreken, zal ik u van mijn werk vertellen. Ik ben niet slechts inspiratrice tot artikelen, mengelwerk en prentjes, ik ben algemeener, ik ben... welnu, ik ben de muze der studenten. Heb je weleens een absoluut onredelijk geluksgevoel gehad?

— Geluk zonder motief? Nee, ik geloof het niet. Of ja, vanmorgen had ik eigenlijk alle reden om in een rothumeur te zijn, en toch... ja, op een gegeven oogenblik was ik inderdaad idioot welgemoed, leed ik aan een soort van volkomen onterecht¹⁾ geluk.

— Dat was mijn werk. Ik geef je een ontspannen oogenblik wanneer je dat noodig hebt, ik vestig je aandacht op de schoone dingen om je heen. Ik ben het antidotum der studenten, en zoo vat ik ook mijn inspiratieve taak op. Mijn bijdrage tot De Spiegel, mijn inblazing, is het antidotum. Een tegengif tegen de dorheden van het studentenbestaan en de zorgen van het dagelijksch werk.

— Maar wat kan De Spiegel ter compensatie beter bieden dan de scherts, de kolder? Waarom kijken uw oogen dan zoo ernstig, toegegeven dat er wat spot om uw oogen speelt en uw glimlach geschapen schijnt om de zorgen te verdrijven?

— De scherts op zichzelf is niet voldoende. Wat ik De Spiegel vooral tracht in te fluisteren is een andersoortige ernst, liefst gehuld in het luchtig gewaad van de scherts of het narrepak van de kolder. Er leeft veel, en niet slechts scherts, in den mensch en zelfs in den prillen mensch die de student is. Er zijn enkele Spiegelingen in geslaagd de diepere bedoeling te omkransen met het dertel gedans van de dwaasheid. De ware ridders van diepere bedoeling steken zich in de weerbare kolder om hun prinses te beschermen.

De serieuze schijvers hebben al te vaak zoo weinig begrip voor de edele pudeur van de redactie tegenover de onbedekte naaktheid van de ernst.

— De naaktheid van de dwaasheid, die het Zotje onbeschaamd ten tooneele voert, schijnt daarentegen onweersaanbaar te zijn.

— Loutere kolder heeft zijn nut. Het is niet kwaad de serieuzen eens te vergeefs naar de diepere bedoeling te laten zoeken. Ik moet je echter bekennen dat het Zotje misbruik gaat maken van de zelfstandigheid waarin ik hem heb opgevoed. De dwaasheid is een gemakkelijk materiaal, daarom vindt het Zotje een gretig gehoor en is vaak actiever dan me lief is. Het Zotje vertegenwoordigt niet zoo zeer de zotheid als wel de anti-ernst. De stukjes door hem ingegeven staan niet naast, maar tegenover de ernst. Hoogmoedig en tegelijk bevreesd staan zij er tegenover, richten zij zich er tegen: zij zijn anti-serieus. Zoodra dit de boventoon voert, komt het antidotum boven zijn opheffende werking uit, en het studentenblad schiet een van zijn doelstellingen voorbij.

— Als het Zotje aan uw gezag ontsnapt, de redactieleden kunt u toch zoo beïnvloeden als u zelf wilt?

— De macht van de muzen is beperkt. Wij kunnen slechts ingeven; wij kunnen niet dwingen tot luisteren. Vooral bij de onbegenadigden staan wij tegenover de gansche eigenzinnigheid van den dilettant.

— Waarom vernedert u zich u tot dilettanten te richten?

— Dit is allerminst een vernedering: de taak is zwaarder, maar de bekroning veelvuldiger, het werk dankbaarder.

— Maar indien er sprake is van een bekroning, dan behoort deze toch nooit tot de kunst. Welke bevrediging kent de muze anders dan tot kunst te hebbengeïspireerd?

— Slechts wij muzen weten wat kunst is; gebruik dit woord niet al te veel. Ik zou je alleen kunnen zeggen dat in iedere menselijke uiting een element — zij 't een spoortje — kunst is vervat. Mijn taak voor De Spiegel is slechts bescheiden: in de menselijke uitingen van een studentenblad dit spoortje te vergrooten, en de dichter, die ook in elke Spiegeling steekt, te stimuleeren.

— Ik heb nog nooit iets dichterlijks in De Spiegel kunnen vinden.

— Het is maar wat je dichterlijk noemt. Elk stuk dat eenigen indruk maakt is min of meer fantasierijk, de geest prikkelend, en als zoodanig dichterlijk.

— De dichterlijke pretentie is toch ver te zoeken.

— Gelukkig wel. De pretentieuzen, van welken aard ook hebben nooit mijn volledig vertrouwen gehad. Zij vertegenwoordigen meestal een zekere studentikooze burgerlijkheid. Vooral voor de pretentie van belangrijkheid ben ik op mijn hoede. Het ontroerendst zijn zij, die op autoritair toon iets meenen te moeten bijdragen, maar die helaas niet schrijven kunnen. Hen sla ik altijd met belangstelling gade, het is zoo interessant een autoriteit te zien struikelen. Let wel: ik spreek niet van hen die ondanks hun onbedrevenheid er in slagen iets geplaatst te krijgen. Je moet eens op een tentoonstelling van kinderteekeningen geweest zijn om te weten hoe interessant zoiets kan zijn.

De student keek op van het heldere gelaat dat hem den heelen tijd had aangezien en dat nu met een onuitstaanbaar lachje was gaan zwijgen. Een beetje versuft wiegelde hij de foto op zijn eene hand als om te zien in hoeverre de muze zich aan de natuurwetten kon onttrekken. Het portret ontgleed zijn hand; hij bukte zich om het op te rapen, maar zijn grijpende vingers voelden slechts de ruwheid van het sleetsch karpel. Hij zocht onder zijn bureau, of het daar misschien onder gezeild was, onder de tafel, de boekenkast, maar vond niets. Hij ging verwezen aan zijn bureau zitten, totdat hij plotseling begreep dat het bezoek van de muze verplichtingen oplegt, en als bezeten begon J. J. Kroon te pennen.

„ACADEMIA”

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek-Wetenschap-Kunst
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.
Uit voorraad leverbaar:

1031	Boerderijen in Nederland,
onder redactie v. d. Nederl. Heidemij.	f 7.50
1032	H. A. Romp,
Oil Burning	f 12.60
1033	Prof. Ir. D. Dresden,
De beul regeert	f 5.45
1034	H. Oldewelt,
De plaats van den mensch in de totaliteit van het leven	f 9.50
1035	Franz Oppenheimer,
Das Kapital. Kritik der politischen Ökonomie.	f 7.85

Let op volgende aankondigingen op deze zelfde plaats.

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M.
Verhagen n. i.
Botaniestraat 30, Delft
Repeteert en tenteert
NATUURKUNDE

Ir O. L. Donker
v. Leeuwenhoeksingel 40,
Delft.
Wiskunde, Natuurkunde,
Mechanica, Electro-
techniek B.C.

BESTELBILJET aan Academia Boekhandel

Ondergeteekende
adres te
verzoekt toezending van de volgende nummers
Datum; 19.....

Handteekening: